

LUONNOS (ELI TEESIT) VKP:n VASTAUKSEKSI SAKSAN RIIPPUMATTOMAN SOS.-DEM. PUOLUEEN KIRJEESEEN ⁷⁷

Saatuamme lopulta riippumattomien (saksalaisten) *viralisen* neuvottelutarjouksen meidän täytyy nyt puolueena vastata heille täysin avomielisesti, ilman sitä „diplomatiaa”, joka on tiettyssä määrin välttämätöntä Kommunistiselle Internationalelle.

Ja vastauksen tulee olla sellainen, että asia selviää työväenjoukoille, jotka suhtautuvat myötämielisesti proletariaatin diktatuuriin ja neuvostojärjestelmään ja joita niiden johtajat *pettävät* (tahallisesti tai tahattomasti, t.s. itsepetoksen vaikutuksesta) ei ainoastaan Saksassa, vaan myös Ranskassa ja Englannissa ja vielä monissa muissa maissa, sillä nuo johtajat ovat vain sanoissa valmiit kirjoittamaan nimensä työläisten keskuudessa suosiota nauttivien tunnusten (proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta) alle, mutta käytännössä toimivat, propagoivat, agitativat j.n.e. vanhaan tapaan, ei näiden tunnusten hengessä, vaan näiden tunnusten vastaisessa hengessä.

Alla seuraava on tarkoitettu sellaisen (VKP:ltä Saksan riippumattomalle sosialidemokraattiselle puolueelle annettavan) vastauksen alustavaksi teesiluonnokseksi:

(*myös* pykälien järjestystä on vielä muutettava)

1. Proletariaatin diktatuuri merkitsee taitoa, valmiutta ja päättäväisyyttä voittaa puolelleen (proletariaatin vallankumouksellisen etujoukon puolelle) kaikki työtätekevien ja riistettyjen massat käyttäen vallankumouksellisia keinoja, soveltaen riistäjien pakkoluovuttamista.

Tätä Saksan riippumattomat eivät tee jokapäiväisessä agitaatiotyössään (esim. „Freiheit” * lehdessä). Sitä eivät tee myöskään longuetlaiset.

* — „Vapaus”. *Toim.*

2. Sellainen agitaatiotyö on muuten erikoisen tarpeellista maalaisproletaarien ja puoliproletaarien samoin kuin pientalonpoikien keskuudessa (talonpoikien, jotka eivät käytä palkattua työvoimaa edes kiireisimpänä elonkorjuu-aikana j.n.e., talonpoikien, jotka myyvät vähän tai eivät myy ollenkaan viljaa). Näille väestökerroksille on selitettävä joka päivä, mahdollisimman yksinkertaisesti, helpotajuisesti ja mitä konkreettisimmin, että proletariaatti, otettuaan käsiinsä valtiovallan, *on parantava* heti heidän asemaansa *pakkoluovutettujen tilanherrojen kustannuksella*. Se vapauttaa heidät suurmaanomistajien sorrosta, antaa heille, yhtenäiselle kokonaisuudelle, suuret maatilat, vapauttaa veloista ja niin edelleen ja niin pois päin. Samoin kaupunkien ei-proletaarisille tai ei täysin proletarisille työtätekeville joukoille.

Saksan riippumattomat (samoin kuin longuetlaisetkaan) eivät suorita tällaista agitaatiotyötä.

3. Neuvostojärjestelmä kumoo sen valheen, jota porvaristo levittää sanoen „painovapaudeksi” pohattojen, kapitalistien vapautta lahjoa lehdistöä, ostaa se palvelukseensa, kapitalistien vapautta ostaa satoja lehtiä äänenkannattajikseen ja siten väärentää niin sanottua „yleistä mielipidettä”.

Tätä totuutta Saksan riippumattomat (heistä puhuessamme tarkoitamme *aina* myös longuetlaisia, Englannin riippumattomia ja niin edelleen ja niin pois päin) eivät tajua, he eivät selitä sitä eivätkä agitoi joka päivä hävittämään vallankumouksellisin keinoin sitä orjuutta, jossa pääoma pitää lehdistöä ja jota porvarilliset demokraatit nimittävät valheellisesti painovapaudeksi.

Riippumattomat, jotka eivät harjoita sellaista agitaatiota, hyväksyvät vain sanallisesti (Lippenbekenntniss) Neuvostovallan, mutta käytännössä jäävät kokonaan porvarillisten demokraattien ennakkoluulojen kahlehtimiksi.

He eivät osaa selittää kirjapainojen, paperi- y.m. varastojen pakkoluovutusta, tuota *tärkeintä* asiaa, koska eivät itse ymmärrä sitä.

4. Sama koskee kokoontumisvapautta (se on valhetta niin kauan kuin rikkaat omistavat parhaat rakennukset ja ostavat julkisia rakennuksia omakseen), „*kansan aseistamista*”, omantunnonvapautta (=pääoman vapautta ostaa ja lahjoa kokonaisia kirkollisia järjestöjä joukkojen huu-

maamiseksi uskonnon oopiumilla) ja kaikkia muita porvarillisia demokraattisia vapauksia.

5. Proletariaatin diktatuuri merkitsee sitä, että *yksi* luokka, proletariaatti, ja nimenomaan sen vallankumouksellinen etujoukko kukistaa porvariston. Jos vaaditaan, että tämän etujoukon on voitettava *ensin* puolelleen *kansan enemmistö* porvarillisten parlamenttien, porvarillisten perustavien kokousten y.m. vaaleissa, toisin sanoen vaaleissa, jotka suoritetaan *palkkaorjuuden vallitessa*, riistäjien vallitessa, heidän sortonsa alaisina, tuotantovälineiden yksityisomistuksen vallitessa, jos vaaditaan tai edellytetään sellaista, niin käytännössä se on täydellistä luopumista proletariaatin diktatuurista ja siirtymistä tosiasiallisesti porvarillisen demokratian kannalle.

Juuri niin tekevät Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset. Kerratessaan pikkuporvarillisten demokraattien fraaseja „kansan” enemmistöstä (mitä porvaristo pettää ja pääoma sortaa) nuo puolueet ovat objektiivisesti vieläkin porvariston puolella proletariaattia vastaan.

6. Proletariaatin diktatuuri edellyttää ja merkitsee sen totuuden selvää tajuamista, että kapitalistisessa yhteiskunnassa omaamansa objektiivisen taloudellisen aseman vuoksi proletariaatti ilmentää *oikein koko* työtätekevien ja riistettyjen massan, kaikkien puoliproletaarien (t.s. osittaisesti työvoimansa myynnillä elävien), kaikkien pientalonpoikien y.m.s. intressejä.

Nämä väestökerrokset seuraavat porvarillisia ja pikkuporvarillisia puolueita (muun muassa II Internationalen „sosialistisia” puolueita), mutta eivät tee sitä vapaasta tahdostaan (kuten pikkuporvarilliset demokraatit luulevat), vaan siksi että porvaristo suorastaan petkuttaa niitä, että pääoma sortaa niitä ja että pikkuporvarilliset johtajat pettävät itseään.

Nämä väestökerrokset (puoliproletaarit ja pientalonpojat) proletariaatti saa puolelleen, voi saada puolelleen vasta sen *jälkeen* kun on voittanut, vasta sen jälkeen kun on vallannut valtiovallan, toisin sanoen sen jälkeen kun se on kukistanut porvariston, vapauttanut siten *kaikki* työtätekevät pääoman sorrosta ja *näyttänyt* heille käytännössä, millaisia hyvyksiä (riistäjistä vapautumisen hyvyksiä) proletaarin valtiolta antaa.

Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset eivät ymmärrä tätä ajatusta, joka muodostaa proletariaatin diktatuuri-aatteen perustan ja olemuksen, eivätkä levitä sitä joukkoihin, propagoi sitä joka päivä.

7. Proletariaatin diktatuuri merkitsee, että tajutaan välttämättömäksi riistäjien vastarinnan tukahduttaminen väkivalloin, valmiutta, päättäväisyyttä ja taitoa tehdä niin. Ja koska porvaristo, tasavaltalaisinkin ja demokraattisinkin (esimerkiksi Saksan, Sveitsin, Amerikan) porvaristo, turvautuu järjestelmällisesti pögromeihin, lynkkauksiin, murhiin, sotilaalliseen väkivaltaan, terroriin kommunistien ja tosiasiallisesti proletariaatin kaikkien vallankumouksellisten toimenpiteiden vastustamiseksi, niin näissä oloissa kieltäytyminen käyttämästä väkivaltaa, terroria on samaa kuin muuttuminen ruikuttavaksi pikkuporvariksi, se on taantumuksellisten poroporvarillisten sosiaalisen rauhan illuusioiden kylvämistä, se on — konkreettisesti puhuen — pelkuruutta hurjapään upseerin edessä.

Vuosien 1914—1918 äärimmäisen rikollinen ja taantumuksellinen imperialistinen sota on näet kasvattanut kaikissa maissa ja nostanut kaikissa, jopa demokraattisimmissakin tasavalloissa politiikan näyttämön etualalle nimenomaan monia kymmeniä tuhansia taantumuksellisia upseereita, jotka valmistelevat terroria ja harjoittavat terroria porvariston eduksi, pääoman eduksi, proletariaattia vastaan.

Siksipä se terroriin suhtautuminen, jonka Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset tuovat käytännössä ilmi parlamenttipuheissa, sanomalehtiartikkeleissa, kaikessa agitaatiossa ja propagandassa, on itseasiassa täydellistä luopumista proletariaatin diktatuurin perussäilytyksestä, se on itseasiassa siirtymistä pikkuporvarillisten demokraattien kannalle, se on työläisten vallankumouksellisen tietoisuuden *turmelemista*.

8. Sama koskee kansalaissotaa. Imperialistisen sodan jälkeen, kun vastassa on taantumuksellisia kenraaleja ja upseereja, jotka terrorisoivat proletariaattia, kun on tosiasia, että *kaikki* porvarilliset valtiot *jo valmistelevat* nykyisellä politiikallaan *uusia* imperialistisia sotia, ja näitä sotia ei vain valmistella tietoisesti, vaan ne ovat myös kiertämätön objektiivinen tulos noiden valtioiden kaikesta politiikasta — näissä oloissa, tällaisessa tilanteessa vaiker-

telu riistäjiä vastaan käytävän kansalaissodan johdosta, sellaisen sodan tuomitseminen, sen pelkääminen merkitsee käytännössä taantumukselliseksi muuttumista.

Se merkitsee, että pelätään työläisten voittoa, joka saattaa vaatia kymmeniä tuhansia uhreja, ja sallitaan välttämättömästi uuden imperialistisen joukkoteurastuksen alkaminen, teurastuksen, joka vaatii eilen ja tulee vaatimaan huomenna miljoonia uhreja.

Se merkitsee, että tosiasiallisesti *rohkaistaan* porvarillisia kenraaleja ja porvarillisia upseereita heidän taantumuksellisissa ja väkivaltaisissa pyrkimyksissään, aikeissaan ja valmisteluissaan.

Juuri näin taantumuksellista on tosiasiaa Saksan riippumattomien ja Ranskan longuetlaisten imelä, pikkuporvarillinen ja sentimentaalinen asennoituminen kansalaisotakysymyksessä. He ummistavat silmänsä näkemästä valkokaartin juonittelua, porvariston puuhia valkokaartin valmentamiseksi ja sen muodostamiseksi ja kieltäytyvät tekopyhästi, ulkokultaisesti (eli pelkurimaisesti) muodostamasta proletaarien punaista kaarta, punaista armeijaa, joka kykenee lannistamaan riistäjien vastarinnan.

9. Proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta merkitsevät sitä, että tajutaan selvästi porvarillisen (jopa tasavaltaisen ja demokraattisenkin) valtiokoneiston, oikeuslaitoksen, sotilas- ja siviilibyrokratian j.n.e. *murskaamisen*, perin pohjaisen hävittämisen välttämättömyys.

Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset eivät tätä totuutta näy tajuavan eivätkä harjoita jokapäiväistä agitaatiota sen hyväksi. Sitäkin pahempi on, että he harjoittavat kaikkea agitaatiotyötä *päinvastaisessa* hengessä.

10. Jokainen vallankumous (erotukseksi reformista) merkitsee jo sinänsä kriisiä, erittäin syvällistä niin poliittista kuin taloudellistakin kriisiä. Näin on laita riippumatta sodan aiheuttamasta kriisistä.

Proletariaatin vallankumouksellisen puolueen tehtävä on selittää työläisille ja talonpojille, että täytyy olla rohkeutta kohdata tuo kriisi ja löytää vallankumouksellisista toiminnoista *voimanlähde* tuon kriisin voittamiseksi. Vain voittamalla suurimmatkin kriisit vallankumouksellisella intomielisyydellä, vallankumouksellisella tarmolla, vallankumouksellisella valmiudella mitä suurimpiin uhrauksiin proletariaatti kykenee voittamaan riistäjät ja vapauttamaan

ihmiskunnan lopullisesti sodista, pääoman sorrosta ja palkkaorjuudesta.

Muuta ulospääsyä ei ole, sillä reformistinen suhtautuminen kapitalismiin aiheutti eilen (ja aiheuttaa väistämättömästi huomenna) imperialistisen miljoonien ihmisten teurastuksen ja kaikenlaisia kriisejä loppumattomiin.

Riippumattomat ja longuetlaiset eivät ymmärrä tätä perusajatusta, jota ilman proletariaatin diktatuuri on tyhjänpäiväinen fraasi, he eivät tuo sitä esiin propagandassaan ja agitaatiossaan eivätkä selitä joukoille.

11. Riippumattomat ja longuetlaiset eivät syvennä eivätkä levitä joukkojen keskuudessa tietoisuutta siitä, että reformismi, joka oli tosiasiallisesti vallitsevana II Internationalessa (1889—1914) ja tuhosi sen, on lahonnutta ja turmiollista, vaan he hämäävät tätä tietoisuutta, peittelevät tautia, eivät tuo ilmi eivätkä paljasta sitä.

12. Erotessaan II Internationalesta, tuomitessaan sen sanallisesti (esim. Crispinin kirjasessa) riippumattomat tosiasiaa ojentavat kättä Friedrich Adlerille, herrojen Noskein ja Scheidemanniin Itävallan puolueen jäsenelle.

Riippumattomat sietävät keskuudessaan kynäilijöitä, jotka kiistävät järjestään kaikki proletariaatin diktatuurin peruskäsitteet.

Tämä sanojen ja tekojen ristiriita on luonteenomaista Saksan riippumattomien ja Ranskan longuetlaisten puolueiden *johtajien* koko politiikalle. Nimenomaan johtajat ovat omaksuneet pikkuporvarillisten demokraattien ja reformismien turmelemien proletariaatin huippukerrostien ennakkoluulot vastoin neuvostojärjestelmään pyrkivien työväenjoukkojen vallankumoussympatioita.

13. Riippumattomat ja longuetlaiset eivät ymmärrä eivätkä selitä joukoille, että kehittyneimpien maiden imperialistien ylivoitot antoivat niille (ja antavat nyt) mahdollisuuden *lahjoa* proletariaatin huippukerroksia, heitellä niille murusia ylivoitoista (joita saadaan siirtomaista ja riistämällä heikkoja maita finanssipoliittisin keinoin), luoda ammattitaitoisten työläisten etuoikeutetun kerroksen j.n.e.

Ei voi olla puhettakaan proletariaatin diktatuurista, ellei paljasteta tuota pahaa, taistella paitsi tradeunionistista byrokratiaa vastaan, myös kaikkia ammattikuntalaisen poroporvarillisuuden, työväenaristokratian, työväen huip-

pukerroksien etuoikeuksien ilmauksia vastaan, karkoteta tuollaisen hengen edustajia säälimättä vallankumouksellisesta puolueesta ja vedota *pohjakerroksiin*, yhä laajempiin *joukkoihin*, riistettyjen todelliseen *enemmistöön*.

14. Riippumattomien ja longuetlaisten haluttomuus tai kykenemättömyys katkaista välinsä imperialismin turmelempiin työväen huippukerroksiin ilmenee myös siinä, että he eivät harjoita agitaatiota *siirtomaakansojen kaikkien* kapiinoiden ja vallankumousliikkeiden suoranaisen ja ehdottoman tukemisen puolesta.

Näissä olosuhteissa siirtomaapolitiikan ja imperialismin tuomitseminen muodostuu typerän poroporvarin teeskenteleksi tai pelkäksi huokailuksi.

15. Riippumattomat ja longuetlaiset eivät harjoita agitaatiota sotäväessä (sen puolesta, että sotäväkeen mentäisiin *tarkoituksella* valmistaa sitä siirtymään työläisten puolelle porvaristoa *vastaan*). He eivät perusta järjestöjä tällaista työtä varten.

He eivät propagoi järjestelmällisesti *illegaalisia järjestöjä* eivätkä *perusta* niitä vastaukseksi porvariston väkivaltaan, *sen* loputtomiin „laillisuuden” loukkauksiin (niin imperialistisen sodan aikana kuin *sen päätyttyäkin*).

Ei voi olla puhuttakaan todella vallankumouksellisesta proletariaatin puolueesta enempää Saksassa kuin Sveitsissäkään, ei Englannissa, Ranskassa eikä Amerikassakaan, ellei yhdistetä toisiinsa legaalista ja illegaalista työtä, legaalista ja illegaalista järjestöjä.

16. Riippumattomien ja longuetlaisten koko propaganda, koko agitaatio ja koko organisaatio on ylipäänsä pikemminkin poroporvarillis-demokraattista kuin vallankumouksellis-proletaarista; — pasifistista eikä sosiaalis-vallankumouksellista.

Sen vuoksi proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan „tunnustaminen” jää sanalliseksi.

Yhteenveto: tällaisen asiointilan vallitessa VKP pitää ainoana oikeana ratkaisuna sitä, ettei se yhdisty riippumattomien ja longuetlaisten kanssa samaan Internationaleen, vaan *odottaa*, kunnes Ranskan ja Saksan vallankumoukselliset työväenjoukot *korjaavat* sellaisten puolueiden kuin

riippumattomien ja longuetlaisten heikkouden, virheet, ennakkoluulot ja epäjohtonmukaisuuden.

VKP:n mielestä sellaisten puolueiden paikka ei ole Kommunistisessa Internationalessa.

VKP ei kuitenkaan kieltäydy *neuvottelemasta* kaikkien puolueiden kanssa, jotka haluavat neuvotella sen kanssa ja tietää sen mielipiteen.

Julkaistu maaliskuussa 1920

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
